

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 561/2013-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. G., Č., zastúpeného advokátom JUDr. L. Š., Č., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So 141/2011 a jeho rozsudkom z 27. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2012 doručená sťažnosť P. G. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „navrhovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 17 Všeobecnej deklarácie

ľudských práv a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, resp. „porušovateľ“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So 141/2011 a jeho rozsudkom z 27. septembra 2012.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení navrhovateľa v súdnom spore o priznanie mimoriadneho starobného dôchodku proti odporkyňi S., a. s., B. (ďalej len „odporkyňa“), vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 8 Sd 15/2010. Krajský súd rozsudkom z 10. júna 2011 zrušil rozhodnutia odporkyne z 21. októbra 2009 a 22. júla 2010, ktorými zamietla žiadosť sťažovateľa o starobný dôchodok „*ku dňu... 2009*“, a vec jej vrátil na ďalšie konanie. O odvolaní odporkyne rozhodol najvyšší súd namietaným rozsudkom z 27. septembra 2012, ktorým zmenil rozsudok krajského súdu a jej rozhodnutia potvrdil.

3. Podľa názoru sťažovateľa *„rozhodnutie porušovateľa je arbitrárne. Porušovateľ sa vôbec nevysporiadal s mojim vyjadrením k odvolaniu S., a. s. a v rozpore s platnými ustanoveniami zákona o sociálnom poistení mi nepriznal právo na starobný dôchodok“*.

4. Sťažovateľ v sťažnosti (v podstatnom) uviedol:

„Ustanovenie § 2 ods. 1 Nariadenia vlády č. 557/1990 Zb. upravuje zákonné podmienky nároku na starobný dôchodok, ktoré sú uvedené pod písm. a), b), c). A to, aby občan ktorý pracoval vo vyhraných zamestnaniach v baníctve bol zamestnaný najmenej 15 rokov, dosiahol už najvyššiu prípustnú expozíciu a skončil výkon vybraného zamestnania v baníctve do 31. 3. 1991. Ustanovenie § 3 Nariadenia vlády č. 557/1990 Zb. upravuje prípad, ak občan nespĺňa chýbajúcu podmienku ustanovenú v § 2 ods. 1 písm. a) alebo b) má nárok na starobný dôchodok ak splnil chýbajúcu podmienku a skončil výkon vybraného zamestnania v baníctve do 31. 12. 1992.

Kedže som pracoval ako baník vo vybraných kategóriách 1.AA viac ako 15 rokov a dňa 30. septembra 1992 som dosiahol najvyššiu prípustnú expozíciu, mám za to, že som splnil všetky podmienky ust. § 2 ods. 1 predmetného Nariadenia vlády c. 557/1990 Zb.

Čo sa týka tretej podmienky skončenia výkonu vybraného zamestnania v baníctve do 31. decembra 1991, tu treba aplikovať ust. § 3 Nariadenia vlády č. 557/1990 Zb., podľa ktorého ak občan splnil chýbajúcu podmienku a skončil výkon vybraného zamestnania v baníctve do 31. decembra 1992 má podľa predmetného Nariadenia vlády č. 557/1990 Zb. nárok na starobný dôchodok.

Na základe vyššie uvedené je nepochybné, že som splnil všetky podmienky nároku na starobný dôchodok, tak ako ukladá Nariadenie vlády Českej a Slovenskej federatívnej republiky z 30. 11. 1990 o mimoriadnom poskytovaní starobného dôchodku niektorým baníkom v znení neskorších predpisov.“

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo P. G... vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 17 ods. 1 Všeobecnej deklarácie... a svojvoľného zbavenia majetku podľa čl. 17 ods. 2 Všeobecnej deklarácie..., práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So/341/2011 I porušené bolo.

Ústavný súd... zrušuje ako protiústavný rozsudok Najvyššieho súdu... č. 7 So/141/2011-72 zo dňa 27. 9. 2012.

Ďalej navrhujem, aby Ústavný súd SR uznesením priznal sťažovateľovi náhradu trov konania... vo výške 323,50 €...“

II.

6. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd nahliadol do súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 8 Sd 15/2010 a súdneho spisu najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 141/2011.

7. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili aj účastníci konania, a to najvyšší súd listom č. k. KP 3/2013-14 z 22. marca 2013 a právny zástupca sťažovateľa vyjadrením z 20. mája 2013 k predmetnému stanovisku najvyššieho súdu.

7.1 Najvyšší súd vo svojom stanovisku okrem iného uviedol: „... navrhovateľ žiadosťou z 1. apríla 2009 požiadal o priznanie nároku na mimoriadne poskytovanie starobného dôchodku k... 2009, kedy dosiahol 50 rokov. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že z celkového počtu odpracovaných rokov zamestnania navrhovateľ pre nárok na starobný dôchodok vykonával prácu baníka v O. a. s. K. v období od 25. júna 1977 do 31. októbra 1992 s počtom odpracovaných dní 5569 v I.AA pracovnej kategórii, t. j. 15 rokov a 94 dní a vo všeobecnej I. pracovnej kategórii 21 dní. Najvyššiu prípustnú expozíciu navrhovateľ dosiahol 30. septembra 1992. Dostatočne bolo preukázané, že navrhovateľ nesplnil podmienky pre vznik nároku na mimoriadne poskytovanie starobného dôchodku od... 2009, lebo napriek skutočnosti, že splnil prvé dve podmienky, uvedené v § 2 ods. 1 písm. a) a b) citovaného nariadenia vlády, nesplnil tretiu podmienku, uvedenú v § 1 nariadenia vlády č. 557/1990 Zb., lebo vek 50 rokov nedosiahol do 31. decembra 2000, ale až... 2009. Vzhľadom na to, že pre priznanie mimoriadneho starobného dôchodku podľa ustanovení § 1 a § 2 ods. 1 nariadenia vlády č. 557/1990 Zb. potrebné splniť všetky tri podmienky súčasne, bolo potrebné napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 220 OSP zmeniť a preskúmané rozhodnutie odporkyne z 21. októbra 2009 číslo 590 328 6246 0 v spojení s rozhodnutím z 22. júla 2010 číslo 590 328 6246 0 ako vecne správne potvrdiť...

Treba zdôrazniť, že pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti citoval ustanovenie § 2 ods. 1 a ustanovenie § 3 nariadenia vlády č. 557/1990 Zb., tak z uvedených ustanovení priamo vyplýva, že sa vzťahujú na občanov uvedených v § 1 tohto nariadenia, a teda na občanov, ktorí vykonávali vybrané zamestnania v baníctve, boli zamestnaní najmenej 25 rokov a dosiahli vek 50 rokov do 31. decembra 2000. Sťažovateľ však dosiahol vek 50 rokov až... 2009, a preto neboli splnené zákonné podmienky pre priznanie mimoriadneho starobného dôchodku podľa uvedeného nariadenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto poukazuje, že niet žiadnej priamej súvislosti, medzi porušením práv a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So/141/2011 a jeho rozsudkom z 27. septembra 2012...“

7.2 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom vyjadrení k stanovisku najvyššieho súdu v podstatnom uviedol:

„... Tak ako som to prezentoval v celom konaní pred všeobecnými sudmi, a to jednak pred Krajským súdom v Bratislave ako i pred Najvyšším súdom SR, mám za to, že v mojom prípade sú splnené všetky 3 podmienky pre priznanie mimoriadneho nároku na starobný dôchodok a to podľa § 2 ods. 1 Nariadenia vlády č. 557/1990 Zb. Prvé 2 podmienky podľa písm. a) a b) boli splnené i podľa odôvodnenia rozhodnutia NS SR. Avšak tretia podmienka, t. j. že som skončil výkon vybraného zamestnania v baníctve do 31. 3. 1991, podľa názoru NS SR nie je splnená. Dovolil by som si oponovať tomuto zaujatému právnemu názoru, pretože s poukazom na uvedené Nariadenie vlády č. 557/1990 Zb. je toto nižšej právnej sily ako zákon č. 100/1988 Zb., na základe ktorého došlo k intenzívnemu zásahu do rokov zavedenej koncepcie sociálneho zabezpečenia. Z uvedeného dôvodu sa preto i KS v Bratislave priklonil k aplikovaniu ust. § 165a zákona č. 100/1988 Zb., na základe ktorého sa pri nároku na dôchodok a jeho výške po 31. 12. 1999 rozhoduje podľa predpisov účinných do 1. 1. 2000. Predmetné zákonné ust. § 165a zákona č. 100/1988 Zb. sa nachádza v prvej hlave desiatej časti prechodných a záverečných ustanovení pôvodného zákona o sociálnom zabezpečení. Myslím si, že zákonodarca týmto stanovil výnimku pre pracovníkov v baníctve, ktorí majú nárok na mimoriadny starobný dôchodok i po 1. 1. 2000. Takýmto spôsobom bolo postupované aj pri mojich kolegoch, ktorým boli poskytnuté mimoriadne starobné dôchodky i po 1. 1. 2000.

Rozhodnutím NS SR mi bolo odňaté Ústavou zaručené právo podľa č 39 ods. 1 Ústavy SR na primerané hmotné zabezpečenie v starobe, pretože mi nebol priznaný mimoriadny starobný dôchodok, na ktorý mám zákonný nárok. Preto došlo podľa môjho názoru k takému intenzívnemu zásahu do môjho základného ľudského práva, ktoré je v priamej súvislosti medzi označeným základným právom a namietaným konaním, t. j. je splnená i táto podmienka na podanie ústavnej sťažnosti...

Arbitrárnosť konečného súdneho rozhodnutia vidím v tom, že v iných prípadoch mojich kolegov týmto bol priznaný mimoriadny starobný dôchodok, pričom v mojom prípade sa tak nestalo. Nerád by som do celej veci zaťahoval emócie, ale moja 15-ročná práca v bani pri dosiahnutí najvyššej explózie bola taká istá, ako u mojich kolegov, ktorí dnes dostávajú aj 700,- € dôchodky. Viem že je dnes iná doba ako pred rokom 1999, ale štát by mal predsa všetkým garantovať sociálne istoty, ktorým bez pochyby je i starobný dôchodok...“

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Predmetom sťažovateľovej sťažnosti je namietané porušenie označených základných práv zaručených ústavou a Všeobecnou deklaráciou ľudských práv, ako aj práva zaručeného dohovorom postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 7 So 141/2011 z 27. septembra 2012.

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv každý má právo vlastníť majetok... nikto nesmie byť pozbavený svojho majetku. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom... Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe.

12. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností možno vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojich základných práv zaručených ústavou a Všeobecnou deklaráciou ľudských práv, ako aj práva zaručeného dohovorom v postupe najvyššieho súdu v odvolacom konaní, v ktorom dospel k záveru, že *„navrhovateľ nesplnil podmienky pre vznik nároku na mimoriadne poskytovanie starobného dôchodku od... 2009“*, a z toho dôvodu zmenil prvostupňový rozsudok. Sťažovateľ naopak tvrdí, že *„splnil všetky podmienky nároku na starobný dôchodok“* a rozhodnutie najvyššieho súdu je *„arbitrárne“* (pozri tiež bod 3, 4 a 7.2).

13. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a aj práva na spravodlivý proces je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade,

že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní odporkyne rozsudkom č. k. 7 So 141/2011-72 z 27. septembra 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom dohovoru.

15. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým zmenil prvostupňové rozhodnutie, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd v úvode oboznámil skutkové a právne závery prvostupňového súdu, odvolaciu argumentáciu odporkyne a návrh sťažovateľa v odvolacom konaní. Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Najvyšší súd... ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 a § 250s OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce a dospel k záveru, že odvolaniu odporkyne treba vyhovieť.

Podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády Českej a Slovenskej Federatívnej republiky č. 557/1990 Zb. toto nariadenie upravuje podmienky mimoriadneho poskytovania starobného dôchodku občanom, ktorí vykonávali vybrané zamestnania v baníctve, boli zamestnaní najmenej 25 rokov a dosiahli vek 50 rokov do 31. decembra 2000.

Podľa § 2 ods. 1 tohto nariadenia vlády, občan uvedený v § 1 ods. 1 má nárok na starobný dôchodok, ak:

- a) bol zamestnaný najmenej 15 rokov vo vybraných zamestnaniach v baníctve,*
- b) dosiahol najvyššiu prípustnú expozíciu,*
- c) skončil výkon vybraného zamestnania v baníctve do 31. marca 1991.*

Podľa § 2 ods. 2 tohto nariadenia vlády občan, uvedený v § 1 ods. 1 má nárok na starobný dôchodok tiež, ak:

a) bol zamestnaný najmenej 10 rokov vo vybraných zamestnaniach v baníctve v uránových baniach,

b) prekročil najvyššiu prípustnú expozíciu,

c) skončil výkon vybraného zamestnania v baníctve v uránových baniach do 31. decembra 1990 v súvislosti so znížením najvyššej prípustnej expozície.

Podľa § 3 uvedeného nariadenia vlády občan, uvedený v § 1 ods. 1, ktorý do 31. marca 1991 nesplnil podmienku ustanovenú v § 2 ods. 1 písm. a) alebo b), má nárok na starobný dôchodok, ak splnil chýbajúcu podmienku a skončil výkon vybraného zamestnania v baníctve do 31. decembra 1992.

Zo spisov vyplýva, že navrhovateľ žiadosťou z 1. apríla 2009 požiadal o priznanie nároku na mimoriadne poskytovanie starobného dôchodku k... 2009, kedy dosiahol 50 rokov. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že z celkového počtu odpracovaných rokov zamestnania navrhovateľ pre nárok na starobný dôchodok vykonával prácu baníka v O. K. v období od 25. júna 1997 do 31. októbra 1992 s počtom odpracovaných dní 5569 v I.AA pracovnej kategórii, t. j. 15 rokov a 94 dní a vo všeobecnej I. pracovnej kategórii 21 dní. Najvyššiu prípustnú expozíciu navrhovateľ dosiahol 30. septembra 1992.

Dostatočne bolo preukázané, že navrhovateľ nesplnil podmienky pre vznik nároku na mimoriadne poskytovanie starobného dôchodku od... 2009, lebo napriek skutočnosti, že splnil prvé dve podmienky, uvedené v § 2 ods. 1 písm. a) a b) citovaného nariadenia vlády, nesplnil tretiu podmienku, uvedenú v § 1 nariadenia vlády č. 557/1990 Zb., lebo vek 50 rokov nedosiahol do 31. decembra 2000, ale až... 2009.

Vzhľadom na to, že pre priznanie starobného dôchodku podľa ustanovení § 1 a § 2 ods. 1 nariadenia vlády č. 557/1990 Zb. je potrebné splniť pre všetky tri podmienky súčasne, bolo potrebné napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 220 OSP zmeniť a preskúmané rozhodnutie odporkyne z 21. októbra 2009 číslo 590 328 6246 0 v spojení s rozhodnutím z 22. júla 2010 číslo 590 328 6246 0 ako vecne správne potvrdiť.“

16. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad

a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

18. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 141/2011 z 27. septembra 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných

myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, ako aj základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy už uvedeným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu.

21. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08, I. ÚS 369/2011) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru (ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 ústavy a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení týchto (uvedených) práv by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru), resp. v spojení s ich porušením. Keďže namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu nebolo porušené právo zaručené čl. 6 ods. 1

dohovoru (bod 19), nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 ústavy a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv.

22. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

23. Vzhľadom na to, že sťažovateľova sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2013